

(0/38)



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

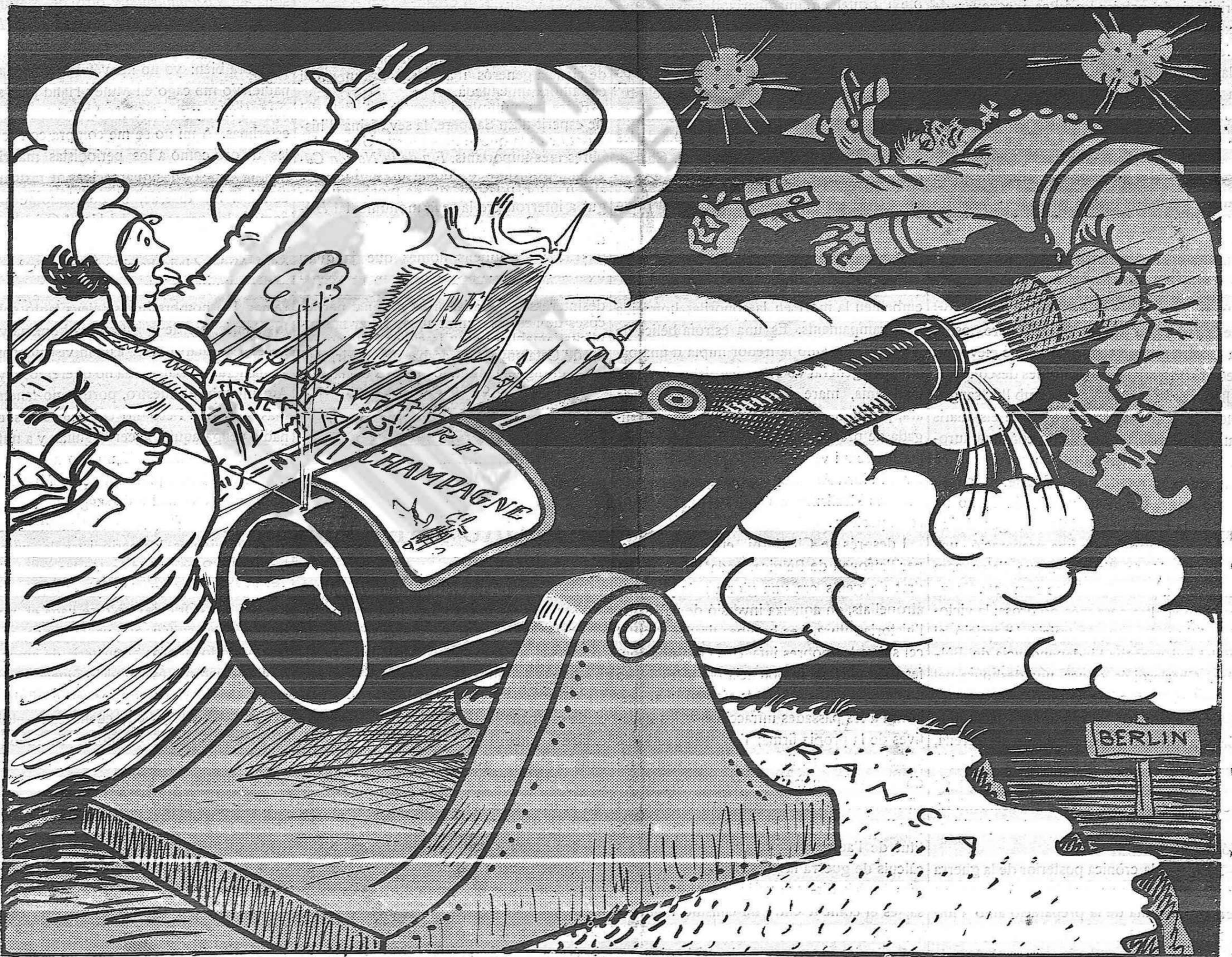
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 3'50

La gran victoria del 26 de setembre



La França.—No t'agrada, el nostre ví?
Doncs apa, beu-ne a desdî!

La batalla de la Champagne

Esplèndida és la victòria que a la Champagne els francesos acaben d'obtenir. De ençà de la victòria del Marne, aquesta d'ara és la més grossa i la més transcendental. Els tres colors de la bandera de França tornen a brillar soia el sol de la victòria.

Militarment, la batalla de la Champagne, no sols pot comparar-se amb la del Marne, sinó que la supera. En aquella gloriosa acció, no van arribar de bon troc els francesos a fer 25,000 presoners i a pendre 80 canons, com ha succeït ara. Tampoc les tropes enemigues que van pendre part en la lluita van sofrir un tan complet aixafament. Si la reculada dels alemanys ha estat avui molt menor, degut és això a que en el Marne se tractava d'una batalla campal i ara es tracta d'una batalla de posicions i trinxeres. Així i tot, amb tres o quatre cops com aquest, els invasors haurien d'abandonar el bocí de terra francesa que d'un any ençà estan profanant.

Nosaltres, que estem al costat de la França tant en les hores de dolor com en les d'alegria, que acompanyarem demà a la França vencedora com acompanyariem a la França vençuda, fem repicar joiosament la nostra vella campana en honor dels braus vencedors de la Champagne.

Les glorioses derrotes



L'història hagués adquirit ja el sentit de la nova moralitat, aquesta guerra ens donaria una inversió en el concepte tradicional de la grandesa dels pobles. Com si l'història fós el llebrer familiar del vencedor, sempre ha otorgat a la victòria el privilegi de netejar les faltes i coronar de exemplaritat les nacions, a manera d'espill ofert a la imitació saludable dels demés. Proclamem avui, en canvi, una novella glòria: la glòria de la derrota, quan la derrota és conseqüència d'una fidelitat a la paraula o d'una confiança serena en la pau.

Acaba de celebrar-se, austerament, l'aniversari de la gloriosa victòria del Marne. Jo també enví la meua palma a la tomba imensa, d'on puja un chor silenciós de ignorats heroïsmes. Jo també vui rememorar com una oració aquelles vesprades en que sentíem dins el cor el trepig del cavall barbre que s'acostava, i ens extremíem per la sort de la menaçada Psiquis-Paris, mare nostra, la de les ales de claror. Jo també elevo un record de gratitud an els homes desconeguts i llunyans, qui ens donaren amb llur sang el pler de la grandiosa notícia, que els diaris anaven descobrint poc a poc com una auro-ra... Però vui també teixir una recordança an aqueix nom dolorós: Charleroi, on se prova precisament la justícia de la nostra causa i la culpa irredimible dels germànics.

Charleroi representa una preparació, una premeditació, és dir: prova que l'atac com intenció, va precedir a l'atac com acte. Prova també una altra cosa més dolorosa: la victòria obtinguda per una traïció, la traïció al tractat qui garantia l'independència de Bèlgica. Charleroi és, doncs, una deshonra pel vencedor. És també una glòria pel vençut. El vençut, amb noble candidesa, havia mobilitzat sobre la frontera d'Alsàcia-Lorena, fent un honor que no mereixia a la llealtat de l'adversari. I l'escomesa per la part de Bèlgica el va sorprendre escandalosament. La derrota és, doncs, una prova de la justificació del vençut.

Però tota la crònica posterior de la guerra no és més que una confirmació d'aqueixa veritat. La lluita de la preparació amb l'imprevisió ha estat patent. I recordi's que Alemanya ha volgut sostenir sempre l'absurda tesi de que's defensava. Se defensava, de qui? França era la més pacifista de les potències. Rússia, desgavellada i corrupta,

grassa però no forta, estava pobre no ja de medis ofensius, sinó fins de lo necessari per a la defensa. Anglaterra, en fi, la més forta de totes, tenia la feblesa de la seva pròpia intensitat de civilització, fiada en aquesta magnífica paradoxa: *L'imperi de la llibertat*.

Quan l'admirador d'Alemanya s'inclina davant la brutalitat de la força, al cap i a la fi executa un acte de ruda i primitiva religió; adora el Déu temible i sanguinari. Però quan vol convertir aqueixa ofensiva admirable i brutal en imaginària defensa contra pobles incautes i desprevinguts, aleshores comet una intolerable hipocresia.

Charleroi vol dir, per part dels gloriosos vençuts, el respecte a l'integritat de Bèlgica, el rescat d'una serie d'anyades plenament civils, consagrades a la més perfecta de les emancipacions internes d'un poble. Charleroi simbolitza, d'una part, la noblesa antiga de l'espasa cavalleresca, el nom de Boiard, la reverència davant del contrari, el *Tireu primer, senyors enemics*, tot allò qui fa de les nacions llatines unes ferventes embellidores de la vidatan sedentes de bellesa, que fins embel·lien la mort en la sonoritat homicida dels campaments. És una estrofa bèlica de Hugo topant amb la fredor impia d'una pàgina del general von Bernhardt. Se diria que Germania, mare del romanticisme, sufria ara, per contracop i compensació, una tongada de prosa cruel, mentre França mantenia la sacra i vella flama, i mentre l'Anglaterra i Nord Amèrica compensaven amb generosos idealismes els antics esplais de filosofia positiva.

I després de Charleroi, eternament tacat per l'atropell de Bèlgica, cada infracció del dret de gents era una glòria més per a els atropellats, en aqueixa inversió de valors de l'història futura. Les bombes tirades des del cel sobre les pobres infancies eren una confessió implícita d'impotència per a les lluites nobles; els gasos asfixiants afegien una deshonra a les passades infraccions, a les negatives de la pròpia firma; l'enfonzament dels vaixells neutrals i l'assassinat dels nens i les dones en el naufragi dels vapors torpillejats afirmava sempre, per una part, l'alevosia, i per l'altra una creència tan ferma en la recitació de l'adversari que no entrava en els càlculs de guerra la possibilitat de tals fello-nies. Podria dir-ser que la guerra, així entesa, és el combat entre un cinisme i un estupor...

I s'ha de consignar—oh, tristes!—que precisament aqueix gallard menyspreu a la fe privada és lo que concita les simpaties tenoriquesques de moltes gents; perquè en el

secret de llur consciència se senten deslliurades d'una moral ambient qui entravava les naturals inclinacions, i perquè veuen instaurat un precedent excusador de llurs propies i possibles depredacions...

L'història, permeteu que ho cregui, cantarà un dia aqueixa dolorosa victòria dels vençuts de Charleroi. I no comprendrà com podien lliurar-se de l'estigma de complicitat les nacions qui, tot garantint el dret de gents infringit, contemplaven l'infracció amb impàvid i neutral silenci.

GABRIEL ALOMAR

En Sanpere i Miquel



ots els amics, tots els coneguts de don Salvador Sanpere i Miquel han rebut la nova de la seva mort amb sincer i profund dolor. A En Sanpere se l'estimava com més se'l tractava i com més se'l llegia. A nosaltres que tant l'hem tractat i l'hem llegit, la trista nova ens produí un sentiment íntim i amarg, tal com si hagués desaparegut del món un ésser estimat de la família. I és que En Sanpere formava part de la nostra família espiritual.

Ha mort En Sanpere als 75 anys. La seva llarga vida de treball ha estat ennoblida pel més pur idealisme. Les clarors de la bellesa i de la justícia tenen en ell un enamorat fervent. D'aficions artístiques i d'idees lliberals, En Sanpere constituïa un exemple de l'home de ciència generós i altruista. Era un savi i era alhora un ciutadà.

Entre les múltiples i diverses activitats del ric esperit d'En Sanpere, la seva feina d'historiador és la que té més relleu. Una de les obres més importants, *Fin de la Nación Catalana*, és prou per a donar prestigi i glòria al seu autor. ¡Llàstima que la mort hagi vingut a interrompre la seva monumental *Historia de Catalunya*, en la qual treballava d'algún temps ençà!

«Era un d'aquells homes que ja quasi no'n queden». Aquesta frase té perfecta i vera aplicació a En Sanpere i Miquel. Bo, desinteressat, treballador, apassionat per les coses de l'esperit, unint al seu saver la simplicitat amable del seu tracte amical, aquest fill de Catalunya que acaba de morir, deixarà un digne i lluminós record en la memòria dels seus compatriotes i en la història de la cultura de la seva terra.

R. I V.

EL MORO ERRANTE



É una lástima que *Los Miserables* murieran. Aquel periodicozo, en el espacio de un mes que vivió, hizo las siguientes cosas: 1.ª, impregnar de sinceridad y de audacia la campaña intervencionista, y atreverse a decir sin ambages que es necesario que España declare la guerra a Alemania, a Turquía y a Austria y que luche con los aliados por el triunfo de la justicia, de la libertad y del derecho; 2.ª, pasarse por las costuras y por los botones del pantalón al requeté, que tenía aterrizada a Barcelona; 3.ª, herir de muerte a la Exposición de Industrias Eléctricas, y 4.ª, echar de aquí a Muley Hafid. Como se ve, los que escribíamos aquel diario éramos alguien. Si *Los Miserables* duran un poco más, estalla una segunda Semana Trágica y dejamos a Barcelona como nueva.

Cuando *Los Miserables* vivían, nadie se

atreveía con ellos. Aquel león era el señor de la selva. Aquel gallo de fuerte y retorcido espolón había impuesto silencio a picotazos a los capones, y se había hecho en cuatro días el amo del corral. Pero ahora que está muerto, no hay bicharraco que no se ensañe con su cadáver, no hay gorrión canaiero que al pasar no le arranque un pelo o una pluma.

Ahí está, por ejemplo, Muley Hafid. Poco más de un mes hace que en el periódico le llamamos asesino, pederasta y espía. Muley estaba entonces aquí, y los que escribíamos artículos contra él los firmábamos. ¿Por qué no se defendió entonces? Ha esperado que nuestra hoja desapareciera y que nos separaran de él setecientos kilómetros de distancia para acusarnos de chantagistas a los que lo atacábamos.

Miente ese moro aventurero cuando afirma que los periodistas madrileños se han conducido caballerosamente con él. Nosotros sabemos que muchos le han puesto la pluma en el pecho y le han gritado: «¡la bolsa o la vida!» Miente también ese moro obsceno cuando dice que un redactor de *Los Miserables* le ofreció que cesarian los ataques que se le dirigían si aflojaba la mosca.

La campaña que hacía el periódico contra Muley Hafid la inicié yo y la dirigía yo. Antes de combatir yo al ex sultán, sólo recuerdo haber leído contra él un artículo de Solsona en *La Publicidad* y otro de Martínez Rizo en *Raza Nueva*. Repitió que lo de *Los Miserables* era mío o inspirado por mí.

Ahora bien: yo no me vendo por nada a nadie. Yo me cago en Muley Hafid y en sus automóviles y en sus elefantes y en sus libras esterlinas. A mí no se me compra con relojes de oro como a los periodistas madrileños, ni con sortijas guarnecidas de brillantes como a los toreros, ni poniéndome piso como a los «grooms» del Hotel Oriente.

Yo combato a Muley Hafid porque le odio. Muley Hafid ha sido sultán. Esto para mí constituye un crimen. No hay derecho a reinar. Un hombre que se eleva tanto sobre los demás, pierde la naturaleza humana y es necesario tratarlo como a un monstruo, como a una fiera. En Barcelona no queremos reyes. Aguantamos al nuestro, porque no tenemos más remedio. Pero no consentiremos que nadie venga aquí a hacer el sultán y a tratarlos como a eunucos. Y mucho menos, si el que viene se nos presenta como Muley con las manos manchadas de sangre.

Su Majestad sherifiana se lamenta de que lo calumniemos los periodistas de extrema izquierda. Pero ¿dónde están las calumnias? ¿Es verdad o no que Muley raptó a un «botones» del «Oriente»? No se haga el pudibundo el ex sultán, que ya sabemos como las gastan los moros en materia de amor. El homosexualismo es un vicio inveteradísimo en esa raza. Cervantes, en el capítulo 67 del libro II del *Quijote*, cuenta que el lindo joven Gaspar Gregorio se tuvo, en Berbería, que vestir de mujer para conservar su honestidad y su integridad corporal, porque entre aquellos bárbaros en más se tiene y estima un mancebo o muchacho hermoso que una mujer, por bellísima que sea. ¿No escribe un poeta árabe: *J'ai trouvé les roses non point sur des joues de jeune fille, mais sur le cul fondamental et duveté de mon ami?* ¿No le dice el mismo poeta a su amada: *Ton derrière est trop lisse, ô Zeinab, et manque de granulé?* ¿No dice otro poeta, árabe también, ponderando la belleza de su amigo que es tan hermoso, que nadie puede

Els estats balmàtics es desensopeixen



—Siguem-hi, minyons?... Siguem-ni!

verlo sin volverse loco y epiléptico y sin babear como un camello? ¿Y no exclama otro, hablando del suyo: *O delices du premier désir qui gonfle ses oeufs enfantins?* No se avergüence Muley Hafid de ser pederasta. Aquí hay ya tantos, que si Dios nos hiciese presentar el número de hombres puros y probos que exigía para librar a Sodoma del fuego, quizá no los encontraríamos.

Lo más odioso de Muley Hafid no es eso, no son sus costumbres, sino los asesinatos y los crímenes que cometió durante su reinado y el haber venido a parar en agente alemán. ¡Y aun se queja de que lo calumniamos! Contento puede estar de que no le hayamos echado una sogá al cuello y lo hayamos arrastrado.

ANGEL SAMBLANCAT

D'eleccions

LA resurrecció de les antigues colles dinàstiques que senyalavem en el nostre article de la setmana passada, és un fet de veres llamentable, i resulta doblement dolorós si es té en compte que és una conseqüència fatal de la escassa fe i del poc entusiasme que's nota en el camp republicà.

Però en les vinentes eleccions correm un perill més seriós que'l del ressorgiment de les colles caciquistes, que al cap-de-vall pot-ser faran un petit paper. El mal pitjor serà que els regionalistes conquistin definitivament la part del còs electoral que encara vota.

La gent de la *Lliga*, pot-ser gens pitjor però tampoc gaire millor que la dels altres partits, té la trassa d'apareixer en públic coberta amb un barnic d'honorabilitat que no la fa sospitosa o que, al menys, no inspira repugnància. L'adroguer que dona guix en lloc de sal al comprador que vol barato, resulta menys odiós als ulls de la gent que'l timador que entrega fulls de diari en lloc de papers de banc, al pagès que creu en ganques.

El públic s'adona desseguida del pobre gana que per comprar-se uns pantalons nous, llogar un pis més decent i tenir ofici

productiu, fa mans i mànagues per a pescar una acta de regidor. En canvi no veu al honorable negociant que té terrenys en llocs que l'Ajuntament pot fer valdre, i *fa'l favor* de deixar el seu prestigiós nom per a que figuri en una candidatura d'ordre.

Aquesta crosta de serietat i d'honoradesa, la disciplina de la gent que té per perdre i l'odi a la púrria, donen a la *Lliga* una força evident sobre els partits populars compostos de gent que no's muda, de partidaris que no creuen i d'elements que odien a la burgesia.

I aquesta superioritat del nucli més intel·ligent i llest de les forces reaccionaries de Catalunya, ens porta al risc de que les eleccions properes siguin per a ells un triomf decisiu, si les esquerres no tenen el seny d'unir-se llealment i l'acert de confeccionar una candidatura neta de vividors, de fracassats i d'imbècils.

Nosaltres acceptarem les candidatures republicanes que's presentin però no a ulls clucs. Votarem a quins ofereixin una completa solvència moral. Si algun nom per poc conegut ens ofereix algun dubte, l'acceptarem com a bò. Però si ens donen noms d'aquests que *ja no ofereixen cap dubte* els rebutjarem de pla sens escoltar les veus dels que invoquen una disciplina que en aquests cassos creiem perniciosa.

JEPH DE JESPUS

Reis i pobles



ON són aquells que diuen que les formes de govern són accidentals? ¿On són aquells que asseguren que, dins el règim constitucional modern, tant-se-val que el Cap de l'Estat sigui un president com que sigui un monarca?

Els qui això diuen i asseguren, poden examinar els esdeveniments dels darrers mesos en els diversos països d'Europa. Els fets, més forts que les teories, els demostraran l'inconsistència de les seves doctrines respecte a la forma de govern, i els faran veure el paper preponderant, decisiu, que en certs moments representen els monarques, per constitucionals que siguin.

A la península dels Balkans, tota trasbalsada per les ambicions, les rivalitats i els odis, és on més clara apareix l'influència de l'institució monàrquica. A Rumania, a Grecia, a Bulgària, els reis i els pobles tenen senti-

ments diferents. I són els reis els qui s'han imposat als pobles. La força de la monarquia ha pogut més que la voluntat popular.

Si la democràcia fos el règim polític dels Estats balmàtics, si per damunt del país i dels partits no hi hagués un rei en possessió dels ressorts del poder polític i militar, ja faria temps que en aquella banda la situació internacional estaria aclarida definitivament. Els rumanesos i els grecs volen lluitar al costat de la Quàdruple Intel·ligència per a realitzar el propi ideal nacional i per a contribuir al triomf de llibertat i de la justícia a Europa. Els búlgars, si bé plens de rancúnies contra els seus veïns, mai haurien pensat en traïr a la Rússia; la nació lliberadora que els tregué de la bàrbara opressió otomana. Però a Rumania hi ha un rei, i a Grecia hi ha un altre rei, i a Bulgària hi ha un zar. El rei de Rumania, de sang alemanya, ha frenat els impulsos del seu poble i ha posat tot el pes de la seva influència en conservar una neutralitat espectant. El rei de Bulgària, també de sang alemanya, ha posat al seu poble en mans dels Imperis centrals. El rei de Grecia, cunyat del Kaiser i germanòfil, va impedir, mig any enrera, que el seu Estat es posés al costat dels franco-anglesos i els ajudés a forçar els Dardanel.

Heu's-aquí tres monarques que, en hores solemniales, en moments culminants de l'història, han contrariat els anhels dels seus pobles. Davant d'aquests exemples recents i vius, ¿qui gosarà a repetir que les formes de govern són accidentals? ¿Qui gosarà a sostenir que els monarques constitucionals són figures decoratives? No, no: el ceptre no és sols un símbol honorífic. Encara governa, encara dirigeix. Ell disposa de la pau, de la sang, de l'avenir i de la vida dels pobles.

FULMEN

Sonata XLV



ELS francesos dieu?... ja veureu el dia que el general Joffre alçà el braç. No quedarà soldat alemany a França; els portarem la guerra a casa, sabran lo que és patir, com ho hem sabut nosaltres, tenir el cranc invasor agafat al mig del pit. I els alemanys riuen. Nostre emperador diu: Hi soc? Hi resto.

Però, nois, se veu que'ls francesos volien donar elements al seu general, perquè quan alcés el braç no l'aixequés de bades. Canons?

Canons. Ametralladores? Ametralladores. Municions? Municions. Demana, general, demana. Fa un any que al Marne sense elements, desorganitzats els serveis vares salvar la França, tot l'any transcorregut hem treballat per tu. No'n tens prou encara, general, per a alçar el braç? Treballarem més i amb més febre. No volem pas que moris sense haver entrat triomfant a París. Volem que als teus amics de Rivesaites eis hi contis victòries i els parlis del nostre esforç també. Ah! el dia en que en Joffre va alçar el braç, diràn els nostres fills.

Me sembla que'ls alemanys ja no riuen al escoltar això. Encara no ha alçat el braç; ni el braç ni la mà, no més un dit i els que hi eren i volien restar-hi, han fugit deixant canons, trinxeres, homes, oficials prussians (que per mi no són homes), deixant-ho tot.

Me sembla que no'ls farà mai més gaire gràcia el sentir:

Quan en Joffre alçà el braç...

Diu que'l rei vé, diu que'l rei no vé. Carai! aquest Dato sembla aquell d'ara bolets ara no bolets, o si vos sembla millor un caga-dubtes. Jo ja'm penso lo que és, volem que vos ho digui? No és per el rei que té por sinó per ell. Ja sab com se donen a Barcelona quan se té rabia a un ministre; a Barcelona, a Manresa, a Reus, a Tarrasa, a Sabadell i arreu de la nostra dolça Catalunya. Ell que vagi parlant del *atraco* del Foment, que vagi parlant però si ens vol creure que no s'acosti.

No per res, no, no crec pas que li tornessin a tirar rocs ni ous podrits; ara seguim un sistema *suaviter*, però li tirarem desprecis, que diuen a la costa, i això moltes vegades fereix més que una pedrada.

Val més que dongui per excusa les eleccions municipals; i aquests mitings tan silvestres que fem aquí, aquests mitings que se acaben a trets i a garrotades.

I si vol venir que no vingui el dia 10, perquè tenim pensat fer una manifestació d'aquelles que deixen rastre, cridant: volem que s'obrin les Corts, volem les zones neutrals, volem els ports francs. I an aquesta manifestació hi anirem tots, patrons i obrers, rics i pobres, de la dreta i de l'esquerra. Compren? me temo que si el veien pot-ser algú li cridaria: poca-paraula! embusterol! i això dit a tot un president del Concell de ministres no escau.

Un dels condemnats de Porcuna ja deu haver pagat la mort de dos civils. Protestem de la pena de mort, reconeguem que la llei és la llei, fem el que vulgueu, però escolteu-me:

No trobeu que des de que mana aquest govern de vaselina, s'aixeca molt sovint el catafalc?

MORITZ XVIII

CONSPIRACIÓ DESCOBERTA?

A LA DELEGACIÓ DE POLICIA

—Senyor Bermúdez!...

—Què passa?

—Una grave confidència. Després de vintiquatre hores de vigilà amb l'ull alerta, el Puga ha trobat la pista d'un complot terrible.

—A veure!...

Expliqui'm tot lo que sàpiga.

—Com a cosa fixa i certa, no sé res, però no importa; a judicar per les senyes, hi ha algú que prepara *algo*.

—En quin sentit?

—La tendència

la ignoro: tan sols puc dir-li que la conspiració és seria, que en un magatzem molt rònc de prop del Born, tots els vespres s'hi reuneixen uns quants homes i que un carro hi descarrega uns grans sacs.

—Seràn sacs d'armes?

—Pel tamany i per l'aspecte, el Puga així ho creu.

—Dimontri!...

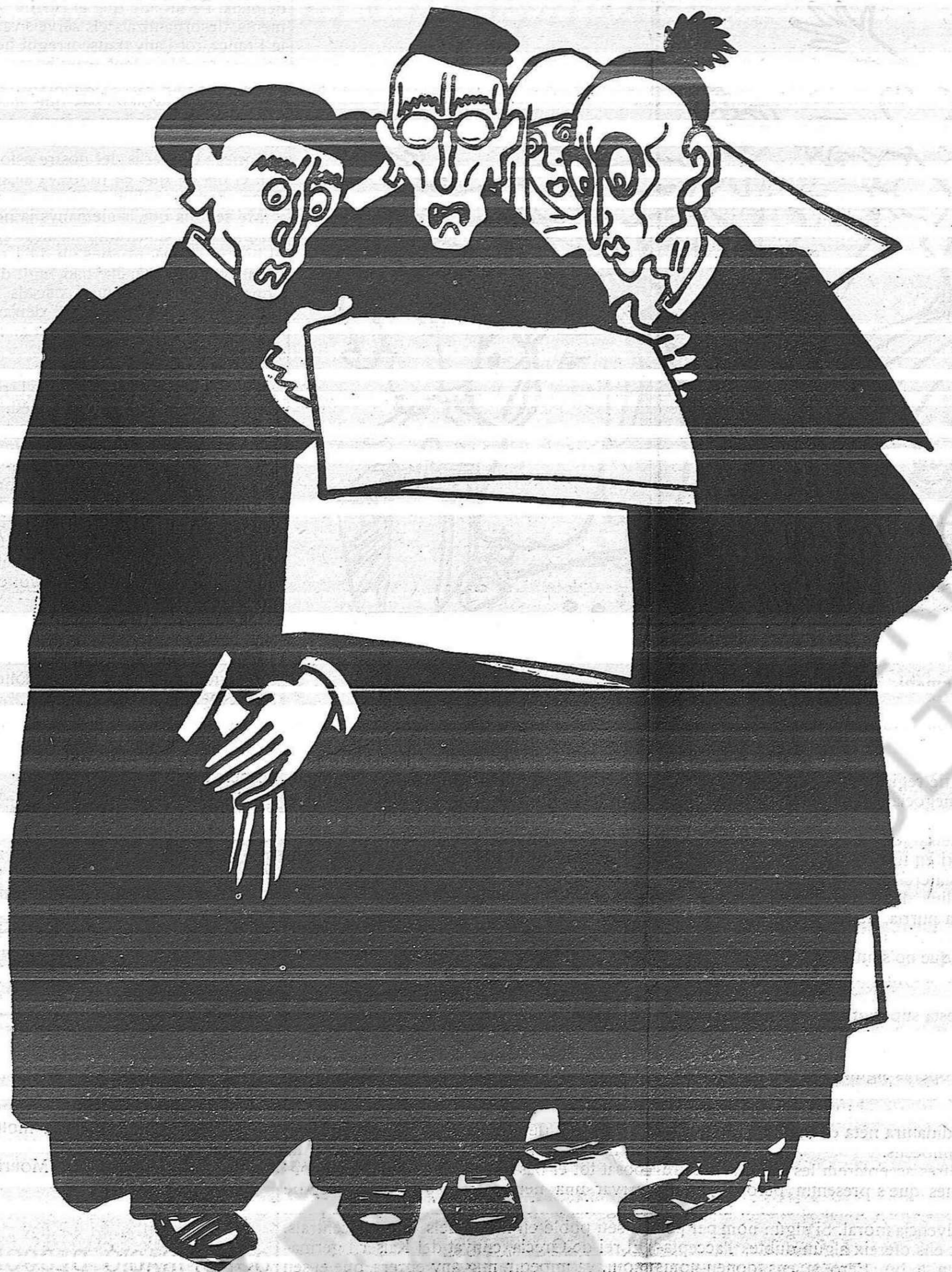
Cal procedi amb tota urgència. Abans que'l nou dia apunti, hem d'engarjolà aquests mestres.

II

PREPARANT EL COP

Lloc de l'escena: Un carrer de miserable apariència.

Comentant els telegrams de Berlín



Però, en el fons, bé deu ésser un bon home, quan parla sempre de Déu Nostre Senyor...
—No'n facis cas; també se'l posaven a la boca els carlins quan robaven i assassinaven als pagesos.

El quefe dona instruccions a sis homes que'l rodegen.
—Veu? Vostè es posarà allà, darrera d'aquelles pedres; vostès es queden aquí de «plantón» sobre l'acera; vostès es col·locaràn al final de la placeta, i en Pérez i jo anirem a sorprendre la caverna dels senyors conspiradors. Si al entrar-hi se'ns entreguen, aquest i jo els lligarem, i ja està la tasca llesta; però si al veure's xarpats fugen o fan resistència, vostès acudeixen tots garrot en mà, i a fer feina!... Està entès?
—Perfectament.
—Sobre tot, puny i destresa. Que ni un sol dels conjurats s'escapi de la ratera!...

III

LA SORPRESA

—Alto a la lleil!... Presos tots!... Braços en l'aire... Depressa!... (Quatre homes de mitja edat que al fons del magatzem seuen, com si esperessin a algú,

es queden muts de sorpresa.)
—Què hi fan aquí?
—Res de mal (contesta un d'ells.)
—Ho hem de veure.
Què hi ha en aquests sacs?... Fusells?... Brownings?... Sabres?... Baionetes?...
—Ai, no, senyor!
—Doncs, què hi ha?
(Desà l'home amb gran llestesa el sac que té més a prop.)
—Miri... patates novelles.
—Es cert!... I per quin motiu, tractant-se d'això, es rodegen de tan gran misteri?
—Ai, ai!...
Que no sab que la *Gaceta* ha privat l'exportació d'aquest fruit?...
—Ah! De manera que vostès l'únic que fan és *matute*?
—Una miqueta.—
(El quefe, girant-se als séus):
—L'hemos *metido*.
—Així ho sembla.—
(I maleint a l'autor de la «grave» confidència, sense ni dà el «bona nit», els set polissons *ahuecan*.)

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 24 AL 30 DE SETEMBRE DE 1915

Per terra

Després d'un mes de violent canoneig, una gran ofensiva anglo-francesa s'ha produït en el front occidental, per les regions de l'Artois i la Champagne. Els primers resultats han estat magnífics, sobre tot en la darrera regió. Tota la primera línia de posicions alemanyes ha estat presa. I tingui's en compte que no es tracta d'una primera línia de trinxeres, sinó d'una primera línia de posicions, la qual representa moltes línies de trinxeres, amb fortins, bastions i altres obres defensives. A hores d'ara, els presoners fets són uns 25,000, i els canons presos 79. Les metralladores perdudes pels alemanys deuen ésser molts centenars.
L'ofensiva iniciada, és l'ofensiva general i decisiva, o sols és una ofensiva parcial que té per objecte obligar als alemanys a treure importants forces del front rus i a entrebrancar l'ofensiva contra Serbia? Aquest és el secret del general Joffre.
Al front rus, l'ofensiva alemanya està quasi paralitzada, i la austriaca paralitzada del tot.
Als Dardanelis i a l'Armènia (Caucas) res de notable.
A la Mesopotàmia els anglesos acaben de aconseguir una victòria important. Els turcs

després d'haver perdut nombrosos canons i centenars de presoners, estan en plena retirada sobre Bagdad. ¿Arribaran els anglesos a aquesta ciutat importantíssima?

Per mar

Una explosió produïda per un incendi ha causat nombroses víctimes a bord del cuirassat italià *Benedetto Brin*, de 13,000 tonelades, construït en 1901. El vaixell ha sofert molt, però no s'ha enfonsat.
El famós *Goeben*, mig adobat, ha tret el cap pel Bósfor, canviant algunes canonades amb uns torpeders russos.
Tot indica que, realment, els anglesos han caçat un gros nombre de submarins germànics. Aquests amb-prou-feines donen senyals de vida.

Per l'aire

Bombardeig aeri eficaçíssim per avions aliats de les línies ferries i trens enemics.

REPICS



REMEMBER.

A la indiferència amb que d'un temps en aquesta part se celebraven els aniversaris de la gloriosa revolució de setembre, cal afegir-hi enguany, per desgràcia, els tractors de la guerra europea que eclipsen tota mena d'aconteixements.
No obstant i això, LA CAMPANA DE GRACIA se creu en el deure de donar un «repic» a la bona memòria dels valents homes del 29 de setembre, un bon repic que serveixi d'encoratjament als republicans d'avui que conserven encara en el cap i en el cor una guspira de ideal i de fè en la bona causa de la Llibertat i de la República.
Ja que no podem arborar-nos en flames com els hèroes de la gloriosa, procurem al menys no apagar el caliu que portem dintre.

A mitjos de la setmana entrant tindrà lloc una peregrinació de valencians a Sant Josep de la Muntanya.

Se diu que ascendiràn a més de mil els *chés* que hi tenen de figurar.

Només que li deixessin cinc cèntims de xüfles cada un, ja podria estar content el fusteret espòs de Maria.

Pero si l'obsequien amb cartes i sollicituts, com de costum, pobre Sant Josep!... estarà més enfeinat que en Pich quan fa d'alcalde.

Olla! Olla!

El dia 10 del present tindrà lloc a Barcelona una magna assemblea de forces vives i una grandiosa manifestació popular en prò de les zones franques.

Per altre part, se diu que per aquells dies el rei te ganes de venir a Barcelona.

¿Es que té intenció de posar-se al frentè de la manifestació?

Tindria gràcia!

Es dir, a l'únic que no n'hi faria gaire seria an en Daio.

L'ex ministre lliberal Santiago Alba ha dit publicament que «en la protesta dels catalans hi ha un fons de justícia evident.»

Sempre són d'estimar les bones paraules; però, en boca dels ministres cessants que pensen tornar al candellero, fan soroll d'esquerdat.

Ara l'alba ens somriu; demà l'alba s'ennuolarà, esclatarà la tempesta, i, com sempre, la pedregada caurà a la nostra esquena.

Ha sigut denunciada una fulla de propagandautonomista que porta per títol «Escolta, ciu tadà»

La denuncia ha passat a mans de l'odiosa llei de jurisdiccions.

Ara seria l'hora de retreure aquells mots clàssics:

«Péga, pero escolta.»

Nostre entranyable amic i eminent col·laborador Gabriel Alomar pensa donar, dintre de poc, una conferència de caràcter polític en un dels teatres de Barcelona.

Heu's aquí una nova que'ls seus nombrosos admiradors celebraran.

Un diari ens dona la gran notícia: Don Valerià Weyler vol tornar a ésser veí de Barcelona i a tal objecte acaba de treure ia corresponent cédula.

Vol dir que ha tret la corresponent? M'hi jugaria un galó que l'ha treta de 11^a clase.

Sia com sia ens alegrem de la seva determinació. Ja'l començavem a anyorar; sobre tot els caricaturistes.